



STEVEN
ERIKSON

MĚSÍČNÍ
ZAHŘADY

první příběh
MALAZSKÉ KNIHY PADLYCH

přeložila Dana Krejčová
PLANETA



STEVEN ERIKSON

MĚSÍČNÍ ZAHRADY

PRVNÍ PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

Gardens of the Moon

Copyright © **Steven Erikson**, 1999

First published as Gardens of the Moon in English by Transworld.

Transworld is part of the Penguin Random House group of companies.

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2022

Translation © Dana Krejčová, revize překladu 2022

ISBN 978-80-88321-76-7

ISBN 978-80-88321-79-8 (ePDF)

ISBN 978-80-88321-78-1 (ePUB)

ISBN 978-80-88321-77-4 (mobi)

Vyšlo také v tištěné verzi

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tento román je věnován

I. C. ESSLEMONTVI

Je mnoho příležitostí na světě,
některé je třeba zdolat, o jiné je třeba se podělit.

OSOBY

MALAZSKÁ ŘÍŠE

Houfec Jednorukého

Besana: kouzelnice kádru, 2. armáda, vykladačka balíčku draků

Pačes: mág kádru, 2. armáda, Tayschrennův nepříjemný soupeř

Kalot: mág kádru, 2. armáda, milenec Besany

Toc Mladší: zvěd, 2. armáda, agent Spáru zjizvený při obléhání Dřevnova

Paliči mostů

seržant Whiskeyjack: 9. oddíl, bývalý velitel 2. armády

kaprál Kalam: 9. oddíl, bývalý Spár ze Sedmiměstí

Rychlej Ben: 9. oddíl, mág ze Sedmiměstí

Líto: 9. oddíl, nebezpečný zabiják převlečený za mladé děvče

Křovák: 9. oddíl, sapér

Šumař: 9. oddíl, sapér

Honec: 9. oddíl, barghastský válečník

Klátíl: 9. oddíl, léčitel

seržant Jiskra: 7. oddíl

Pazderka: 7. oddíl

Císařské velení

Ganoes Stabro Paran: urozený důstojník v Malazské říši

Dujek Jednoruký: vrchní pěst, Malazská armáda, genabakiské tažení

Tayschrenn: císařovnin velemág

Bellurdan: císařovnin velemág

Tumava: císařovnin velemág, žena

A'Karonys: císařovnin velemág

Lorn: císařovninina pobočnice

Kabrňák: velitel Spárů

císařovna Laseen: vládkyně Malazské říše

Rod Paranů (Unta)

Tavore: Ganoesova sestra (prostřední dítě)

Felisín: Ganoesova mladší sestra (nejmladší dítě)

Gamet: rodový gardista a veterán

Za časů císaře

císař Kellanved: zakladatel říše, zavražděn Laseen
Tanečník: císařův hlavní rádce, zavražděn Laseen
Mrzena: původní jméno Laseen, když velela Spárům
Dassem Ultor: první meč říše, zabit u Y'Ghatan v Sedmiměstí
Toc (Starší): příslušník staré gardy, zmizel během čistek

V DARÚDŽISTÁNU

Štamgasti v hostinci U Fénixe

Kruppe: muž falešně skromnosti
Kvítko Berka: začínající mladý zloděj
Rallik Nom: člen cechu asasínů
Murillio: dvořan
Coll: opilec
Meese: štamgast, žena
Irilta: štamgast, žena
Snurfe: hostinský
Sulty: šenkýřka
Slín: nešťastný lotr

T'orrudská kabala

Barúk: velealchymista
Derúdan: čarodějka Tennes
Mammot: velekněz D'riss a významný učenec, Kvítkův strýc
Traval: zbožný voják kabaly
Tholis: velemág
Paral: velemág

Rada

Turban Orr: mocný radní a Simtalin milenec
Lim: spojenec Turbana Orra
Simtal: paní Simtalina paláce
Estraysian D'Arle: rival Turbana Orra
Kalista D'Arle: jeho dcera

Cech asasínů

Vorkan: hlava cechu (též známá jako mistra asasínů)
Ocelot: vůdce klanu Rallika Noma
Talo Krafar: asasín z klanu Jurriga Denatteho

Krut z Talientu: agent cechu

Také ve městě

Úhoř: údajný mistr špion

Lamač kruhů: Úhořův agent

Vildrom: člen městské hlídky

kapitán Stillis: kapitán stráže, Simtalin palác

DALŠÍ HRÁČI

Tiste Andii

Anomander Rek, Dlouhý vlas: pán Měsíčního Kamene, Syn noci, Rytíř noci

Serrat: Anomanderova zástupkyně

Korlat: noční lovec a Serratina pokrevní příbuzná

Orfantal: noční lovec

Horult: noční lovec

T'lan Imass

Logros: velitel t'lanimasských klanů sloužících Malazské říši

Onos T'oolan: válečník nepatřící k žádnému klanu

Pran Chole: kostěj (šaman) Kron T'lan Imass

Kig Aven: klanový vůdce

Ostatní

Bába: velký krkavec a služebnice Anomandera

Silannah: eleint a společnice Anomandera

Raest: jaghutský tyran

K'rul: starší bůh, tvůrce stezek

Kaladan Chmur: velitel vojsk stojících proti Malazským

Kallor: zástupce velitele Kaladana Chmura

princ K'azz D'Avore: velitel Rudé gardy

Jorrik Ostrohrot: důstojník Rudé gardy

Kutna: velemág Rudé gardy

kaprál Rmut: 6. čepel Rudé gardy

Neprst: 6. čepel Rudé gardy

ohař Baran: ohař stínu

ohař Slepucha: ohař stínu

ohař Geryk: ohař stínu

ohař Křižák: ohař stínu

ohař Šán: ohař stínu

ohař Doan: ohař stínu

ohař Ganrod: ohař stínu

Stínupán/Ammanas: vládce chodby stínu

Kotilion/Špagát: společník Stínupána a patron asasínů

Icarium: tvůrce Orloje věků v Darúžistánu

Mappo: Icariův společník

Pannionský věštec: prorok-tyran, vládce Pannionského dominia

MĚSÍČNÍ ZAHRADY

PRVNÍ PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

Když nyní popel již vychladl, otevíráme starou knihu.
Na stránkách ztuhlých špínou je zapsán příběh padlých,
příběh vyčerpané říše, slova, jež nezahřejí. Oheň uhasl,
jeho záře i jiskry života jsou jen vzpomínkami
v chřadnoucích očích – co se mi honí hlavou, jakou barvu
mají mé myšlenky, když otevírám Knihu padlých
a vdechuji prastarou historii?
Naslouchej nyní jejím slovům, jež k tobě putují.
Příběhy tyto jsou i příběhy našimi, co vracejí se stále.
V nás jenom historie znovu ožívá, znovu a znovu,
bez konce; nic víc.

Jest mrtev císař!
I jeho pravá ruka – tu chladne, uťatá!
Hleď, jak stíny zabitých,
propletené, zkrvavené a zmučené,
mizejí z dohledu očí smrtelných...
Od žezla vlády zapuzen,
ze zlatého svícnu světlo slábne,
z krbu kameny tvrdými obloženého
již sedm let se teplo ztrácí...

Císař jest mrtev.
I jeho společník, pouto je přeřato.
Však viz, tu cos se vrací –
soumrak padá, rubáš rozedraný –
hasnoucí záře říše děti halí.
Slyš teď žalozpěvu druhý hlas,
než slunce zajde, den tento krví zalije
znavenou zem a v očích obsidiánových
sedmkrát pomstou zazvoní...

Volání na stín (I. i, 1-18)

Felisín (nar. 1146)

PROLOG

1154. rok spánku Ohnice

96. rok Malazské říše

Poslední rok vlády císaře Kellanveda

Skvrny rzi jako by na černém hrbolatém povrchu Posměvákovy korouhvičky tvořily mapy krvavých moří. Větrná korouhvička byla sto let stará, upevněná na píce, kterou někdo zarazil do hradby pevnosti. Byla ohavná a poničená, původně vytepaná do podoby okřídleného démona se zuby vyceněnými v potměšilém úsměvu, a přes kvílivé protesty se otočila s každým poryvem větru.

Navzdory větru stoupaly nad Myší Dírou ve Městě Malaz sloupy kouře. Korouhvička svým mlčením ohlásila, že náhle přestala vát bríza od moře, která stoupala přes zubatou hradbu Posměvákovy tvrze, ale vzápětí zase ožila, jak přes město dorazil horký dech Myší Díry, plný jisker a kouře, a přehnal se i nad ostrohem.

Ganoes Stabro Paran z rodu Paranů se postavil na špičky, aby viděl přes cimbuří. Píku s její vrtošivou trofejí měl po levici a přímo za ním se zvedala hlavní masa Posměvákovy tvrze. Tato pevnost kdysi chránila hlavní město říše, ale teď, po dobytí vnitrozemí, se opět stala jen sídlem pěsti.

Ganoes však starobylé opevnění nad městem znal příliš dobře na to, aby ho tu ještě něco zajímalo. Tato návštěva byla jeho třetí během tří let. Již dávno prozkoumal nádvoří s nerovnou kamennou dlažbou, Starou tvrz – nyní přestavěnou na konírny, kde v podkroví sídlili holubi, vlaštovky a netopýři – i citadelu, v níž právě v této chvíli jeho otec jednal s přístavními úředníky o ostrovních vývozních poplatcích. Nakonec, i pro příslušníka urozeného rodu byla značná část pevnosti zapovězena; neboť právě citadelu si vyvolil za své sídlo vojenský velitel a v jeho komnatách se vyřizovaly ty záležitosti říše, které se týkaly ostrova.

Ganoes na Posměvákovu tvrz úplně zapomněl a pozornost cele upíral na trosky města pod sebou a na pouliční nepokoje zuřící v jeho nejchudší čtvrti. Posměvákova tvrz stála na vrcholku útesu. Na Věžičku se pak chodilo po schodech vytesaných do stěny vápencového masivu. Sráz byl vysoký dobře osmdesát sáhů, snad víc, a otlučená hradba tvrze přidávala dalších šest. Myší Díra se rozkládala na pevninském okraji města, rozlézající se chatrče a zarostlé terasy, které rozdělovala bahnitá řeka plazící se k přístavu. Jelikož se mezi místem, kde stál Ganoes, a oblastí nepokojů nacházelo téměř celé Město Malaz, bylo těžké rozeznat nějaké podrobnosti, kromě sloupů černého dýmu.

Bylo poledne, ale kvůli všem těm bleskům a dunivým výbuchům magie jako by byl vzduch potemnělý a ztěžklý.

Za řinčení zbroje se na hradbě vedle Ganoese objevil jeden z vojáků, opřel se rukama v náloketnicích o cimbuří a pochva dlouhého meče se mu otřela o kamení. „Jsi rád, že máš čistou krev, co?“ zeptal se a šedé oči upíral na doutnající město.

Chlapec si vojáka prohlížel. Již znal výstroj všech pluků císařské armády a muž po jeho boku byl jedním z velitelů u třetí setniny – jedné z císařových osobních, elitních jednotek. Na tmavě šedém plášti měl stříbrnou sponu: kamenný most osvětlený rubínovým plamenem. Palič mostů.

Posměvákovou tvrzí běžně procházeli vysocí důstojníci a úředníci říše. Ostrov Malaz zůstával důležitým přístavem, který bylo třeba navštívit. Zvláště nyní, když na jihu vypukla korelská válka. Ga-noes už se s nejedním z nich srazil, tady i v hlavním městě Untě.

„Takže je to pravda?“ zeptal se chlapec odvážně.

„Co jako?“

„První meč říše, Dassem Ultor. Doslechli jsme se to před odjezdem z hlavního města. Prý je mrtvý. Je to pravda? Je Dassem mrtvý?“

Muž sebou trhl, zrak dál upíral na Myší Díru. „Taková je válka,“ zabručel tiše, jako by jeho slova nebyla určena nikomu jinému.

„Ty jsi u třetí. Myslel jsem, že třetí je s ním v Sedmiměstí. U Y’Gha-tan –“

„Pro mistra Kápě, ještě pořád hledají jeho tělo ve žhavých troskách toho všivýho města, a teď ty, kupecký synek, tři tisíce líg od Sedmiměstí, máš informace, které by mělo znát jenom pár lidí.“ Stále ještě se neotočil. „Neznám tvoje zdroje, ale dej na mou radu a nech si to pro sebe.“

Ganoes pokrčil rameny. „Prý zradil nějakého boha.“

Muž se k němu konečně otočil. Tvář měl zjizvenou a na bradě a levé líci zanechalo stopy něco, co mohla být spálenina. Přese všechno vypadal na velitele dost mladý. „Pouč se z toho, synku.“

„A z čeho?“

„Každé rozhodnutí, které uděláš, může změnit svět. Nejlepší život je ten, jehož si bohové nevšimnou. Jestli chceš být svobodný, chlapče, chovej se nenápadně.“

„Já chci být voják. Hrdina.“

„Z toho vyrosteš.“

Korouhvička zaskučela, jak rozmarný závan větru z přístavu odnesl kouř. Ganoes ucítil zápach hnijících ryb a lidských těl tlačících se v docích. K veliteli se připojil další Palič. Tenhle měl na zádech rozbité a ohořelé skřipky. Byl šlachovitý, a pokud něco, tak ještě mladší – tedy jen o pár let starší než Ganoes, jemuž bylo dvanáct. Na obličejích a hřbetech rukou měl podivné dolíčky, jako od neštovic, a jeho zbroj byla sbírkou cizí výstroje přehozené přes rozedranou a špinavou uniformu. U boku mu v popraskané dřevěné pochvě visel krátký meč. Opřel se o cimbuří vedle prvního vojáka s nenuceností dlouholeté známosti.

„Když čarodějové zpanikaří, je to ošklivě smrad,“ prohodil nově příchozí. „Tam dole ztrácejí kontrolu. Na to, aby vykourili pár svíčkových bab, nepotřebovali celej kádr mágů.“

Velitel si povzdechl. „Napadlo mě, že počkám, jestli se nevzpamatují.“

Voják zavrčel. „Všichni jsou noví, nezkušení. Tohle by mohlo některý nadosmrti poznamenat. Kromě toho,“ dodal, „nejeden z těch tam dole poslouchá rozkazy někoho jinýho.“

„Podezření, nic víc.“

„Důkaz je přímo tam,“ podotkl druhý muž. „V Myší Díře.“

„Snad.“

„Jseš moc měkkosrdcatej,“ utrousil voják. „Mrzena říká, že je to tvoje největší slabost.“

„S Mrzenou si musí lámat hlavu císař, ne já.“

Odpovědí mu bylo zavrčení. „To možná brzo budem muset všichni.“

Velitel se mlčky otočil a zadíval se na svého druha, který jen pokrčil rameny. „Jenom takovej pocit. Vzala si nový jméno, víš. Laseen.“

„Laseen?“

„Napanský slovo. Znamená to –“

„Já vím, co to znamená.“

„Doufám, že císař taky.“

Ganoes řekl: „Znamená to Pán trůnu.“

Oba vojáci se po něm podívali.

Vítr se znovu změnil a železný démon na svém bidýlku zaúpěl – a ze samotné tvrze se linul pach chladného kamene. „Můj učitel je Napan,“ vysvětlil Ganoes.

Za nimi promluvil další člověk, žena, panovačně a chladně. „Veliteli.“

Oba vojáci se otočili, ale beze spěchu. „Ta nová setnina dole potřebuje pomoct,“ prohodil velitel ke svému společníkovi. „Pošli Dujeka a křídlo a sežeň sapéry, ať uhasí ten požár – nesmíme dopustit, aby shořelo celé město.“

Voják kývl a odkráčel, na ženu se ani nepodíval.

Stála se dvěma osobními strážci u brány do hranaté věže citadely. Kouřově modrá pleť prozrazovala, že je Napanka, jinak ale měla jen prostou šedou róbu s mapami od soli a vlasy myší barvy přistřižené po vojensku nakrátko. Obličej měla hubený a nevýrazný. Ale z jejích tělesných strážců se Ganoes otrásl. Stáli jí po boku, vysocí, celí zahalení v černém, s rukama schovanými v rukávech, tváře jim stínily kápě. Ganoes ještě žádného Spára nikdy neviděl, ale instinktivně poznal, že tito tvorové jsou akolyté kultu. Což znamenalo, že ta žena je...

„Je to tvoje šlamastyka, Mrzeno,“ řekl velitel. „Zřejmě to budu muset uklidit.“

Ganoese šokovalo, že se ten muž vůbec nebojí – z jeho hlasu zaznívalo téměř opovržení. Ale právě Mrzena vytvořila Spáry a učinila z nich sílu, již se dokázal vyrovnat pouze císař.

„Tak se už nejmenuji, veliteli.“

Muž se ušklíbl. „Slyšel jsem. V císařově nepřítomnosti ti tedy muselo narůst sebevědomí. Není jediný, kdo si tě pamatuje jako nicku, jako služku dole ve Staré čtvrti. Mám za to, že vděk se už dávno vypařil.“

Ženin výraz v nejmenším neprozradil, jestli se jí jeho slova dotkla.

„Rozkaz byl prostý,“ pravila. „Tví noví důstojníci se zřejmě s úkolem nedokážou vypořádat.“

„Vymklo se to z rukou,“ odtušil velitel. „Jsou nezkušení –“

„To mě nezajímá,“ odsekla žena. „A ani nejsem příliš zklamaná. I ze ztráty sebeovládání se ti, kdo stojí proti nám, také jistým způsobem poučí.“

„Proti nám? Hrstka čarodějek, co prodává své ubohé nadání – s jakým asi nečestným záměrem? Aby našly hejna koravalů na mělčině v zálivu. Pro mistra Kápě, to říší sotva ohrozí.“

„Bez povolení. Vzduchují novým zákonům –“

„Tvým zákonům, Mrzeno. Tohle nebude fungovat, a až se císař vrátí, zruší tvůj zákaz čar, tím si můžeš být jistá.“

Žena se chladně usmála. „Určitě tě potěší, že Věž ohlásila, že se blíží lodě pro tvé nové rekruty. Nebudeš nám chybět ty ani ti tví neklidní, vzpurní vojáci, veliteli.“

Bez dalšího slova, aniž by se podívala na chlapce stojícího vedle velitele, se otočila a s mlčenlivými strážci po boku se vrátila do citadely.

Ganoes a velitel se znovu zadívali na nepokoje v Myší Díře. Zahlédli plameny, které již šlehaly skrze kouř.

„Jednou ze mě bude voják,“ zopakoval Ganoes.

Muž zabručel. „Jenom jestli se ti nezadaří nic jiného, synku. Připnout si meč je poslední čin zoufalých lidí. Dej na má slova a najdi si sen, který bude stát za víc.“

Ganoes se zamračil. „Nejsi jako ti vojáci, se kterými jsem mluvil. Ty mluvíš spíš jako můj otec.“

„Ale já nejsem tvůj otec,“ zavrčel muž.

„Svět nepotřebuje dalšího obchodníka s vínem,“ prohlásil Ganoes.

Velitel si ho zamyšleně měřil přimhouřenýma očima. Otevřel ústa, aby řekl, co bylo nasnadě, ale zase je zavřel.

Ganoes Paran opět upřel pohled na hořící čtvrtě a byl sám se sebou spokojen. Dokonce i chlapec může mít pravdu, veliteli.

Posměvákova korouhvička se znovu otočila. Přes hradbu zavál horký kouř a oba je zahalil. Byl z něj cítit zápach hořící látky, ožehlé barvy a kamene a teď také cosi nasládlého. „Začala hořet jatka,“ podotkl Ganoes. „Prasata.“

Velitel udělal obličej. Po delší době si povzdechl a opřel se o cimbuří. „Jak říkáš, chlapče, jak říkáš.“

KNIHA PRVNÍ

DŘEVNOV

... V osmém roce Svobodná města v Genabakis uzavřela s několika žoldněřskými armádami smlouvy o obraně proti postupu říše. Přední mezi nimi byly Rudá garda pod velením prince K'azze D'Avore (viz svazky III & V) a tisteandijské pluky z Měsíčního Kamene pod velením Kaladana Chmura a dalších.

Síly Malazské říše, jimž velel vrchní pěst Dujek Jednoruký, v tom roce tvořily 2., 5. a 6. armáda a také morantské legie.

Při pohledu zpátky bylo možné si všimnout dvou věcí. Za prvé, Morantská aliance z roku 1156 znamenala pro Malazskou říši zásadní změnu ve vedení války, která se z krátkodobého hlediska ukázala jako účinná. Druhá věc, stojící za povšimnutí, bylo zapojení čaromocných Tiste Andii z Měsíčního Kamene, což znamenalo začátek kontinentálního Čarodějného ostřelování, se zničujícími následky.

V roce 1163 spánku Ohnice skončilo obléhání Dřevnova s nyní legendárním čarodějným požárem...

Císařská tažení v letech 1158–1194
svazek IV, Genabakis
Imrygyn Tallobant (nar. 1151)

KAPITOLA JEDNA

Prastaré kameny silnice
zvonily železem
černých podkov a bubnů,
kde jsem ho viděla kráčet
od moře mezi kopci zalitými červení,
se slunce západem přišel, chlapec
mezi ozvěnou synů a bratrů v řadách
duchů válečných procházel,
kde já v podvečer seděla
na posledním milníku –
jak se nesl, hovořilo jasně, více
znát jsem nemusela na této kamenné cestě –
chlapec kráčí,
další voják, další
s čistým srdcem, ještě nezakaleným
do tvrdého železa.

Matčin nářek

anonym

1161. rok spánku Ohnice

103. rok Malazské říše

7. rok vlády císařovny Laseen

“**POBÍZET A TAHAT**,“ říkala stařena, „to jsou způsoby císařovny stejně jako bohů.“ Předklonila se a odplivla si, pak si na svraštělé rty přitiskla špinavý kus látky. „Tři manžele a dva syny jsem do války vypravila.“

Mladé rybářce se leskly oči, když se dívala, jak kolem kluše zástup vojáků na koních, a babici stojící vedle poslouchala jen na půl ucha. Dívce se zrychlil dech tak, že držel tempo s těmi nádhernými oři. Cítila, jak jí hoří tváře, a ruměncem neměl nic společného s horkem. Den se schyloval ke konci, slunce bylo jako rudá šmouha nad stromy po její pravici a vánek od moře chladil tvář.

„To bylo za císařových časů,“ pokračovala babice. „Kéž mistr Kápě opíká duši toho parchanta na rožni. Ale koukni se na to, holka. Laseen mrhá kostma těch nejlepších. Cha, taky začala s jeho, no ne?“

Rybářka přikývla. Jak se slušelo na neurozené, čekaly na krajnici, stařena se prohýbala pod hrubým pytlem s tuřiny, dívka měla na hlavě těžký koš. Stařena si neustále přehazovala pytel z jednoho kostnatého ramene na druhé. Jezdci je vytlačili ze silnice a za nimi byl hluboký příkop padající až k útesům, neměla kam si vak odložit.

„Mrhá kostma, povídám. Kostma manželů, kostma synů, kostma žen a kostma dcer. Jí je to fuk. Říši je to fuk.“ Stařena si odplivla podruhé. „Tři manžele a dva syny, deset mincí za jednoho za rok. Pětkrát deset je padesát. Padesát mincí za rok je studená společnost, holka. Studená v zimě, studená v posteli.“

Rybářka si otřela prach z čela a její jasné oči těkaly mezi vojáky projíždějícími kolem. Mladí muži ve vysokých sedlech se tvářili vážně a hleděli přímo před sebe. Těch pár žen mezi nimi se drželo ještě vzpřímeněji a tvářilo se jaksi ještě nelítostněji než muži. Ve světle zapadajícího slunce se přílby rudě třpytily, blýskaly se tak, až z toho dívku rozbolely oči a začala vidět rozmazaně.

„Ty jsi holka z rybárny,“ řekla stařena. „Viděla jsem tě na cestě a na pobřeží. Viděla jsem tě s tátou na trhu. Chybí mu ruka, co? Nejspíš další kosti do její sbírky, co?“ Naznačila rukou seknutí a kývla. „Můj domek je první v uličce. Za ty peníze nakupuju svíčky. Pět svíček za noc spálím, pět svíček, aby měla stará Rigga společnost. Je to unavený dům plný unavených věcí a já jsem jedna z nich, děvče. Co máš v tom koši?“

Rybářce pomalu došlo, že otázka patřila jí. Přestala se věnovat vojákům a usmála se na starou paní. „Promiň,“ řekla, „ti koně jsou hrozně hluční.“

Rigga zvedla hlas. „Ptala jsem se, co máš v tom koši, holka.“

„Šňůry. Dost na tři sítě. Zítř musíme mít jednu hotovou. Taťka tu poslední ztratil – něco na hlubíně ji sebralo i s celým úlovkem. Lichvář Ilgrand chce zpátky peníze, co nám půjčil, a zítř musíme něco nalovit. Něco pořádného.“ Znovu se usmála a opět se podívala na vojáky. „Není to nádhera?“ vydechla.

Rigga se natáhla, popadla dívku za husté černé vlasy a silně škubla.

Dívka vykřikla. Koš se jí na hlavě zvrtil a pak jí sklouzl na rameno. Zoufale se ho snažila zachytit, ale byl příliš těžký a spadl na zem, kde praskl. „Ááá!“ vyjekla dívka a chtěla si kleknout, ale Rigga trhla rukou a otočila jí hlavu k sobě.

„Ty mě poslouvej!“ Rybářce do obličeje zasyčel stařenin nakyslý dech. „Říše drtí tuhle zemi už sto let. Ty ses do toho už narodila. Já ne. Když jsem byla ve tvém věku, Itko Kan byl stát. Měli jsme vlastní vlajku. Byli jsme svobodní.“

Dívce se ze stařenina dechu obracel žaludek. Pevně zavřela oči.

„Zapamatuj si to, dítě, nebo ať tě Lžiplášť navždycky oslepi.“ Stařena začala drmolit monotónním hlasem a dívka náhle ztuhla. Rigga, vědma Riggalai, svíčková bába, co chytá duše do svíček a spaluje je. Duše pozřené plamenem – Rižina slova v sobě měla mrazivý tón proroctví. „Zapamatuj si to. Nejsem poslední, kdo k tobě mluví. Ty jsi poslední, kdo mě slyší. A tak jsme spojené, my dvě, a nic to nerozpojí.“

Sevřela prsty dívce ve vlasech. „Za mořem císařovna zabodla nůž do panenské půdy. Krev se teď valí jako příliv a tebe, dítě, smete, jestli si nebudeš dávat pozor. Vloží ti do ruky meč a posadí tě na pěkného koně a pošlou tě za moře. Ale tvou duši zahalí stín. Teď poslouvej! A dobře si to pamatuj! Rigga tě zachová, protože jsme spojené, ty a já. Ale víc udělat nemůžu, rozumíš? Očekávej pána zrozeného v temnotě noci. To jeho ruka tě osvobodí, třebaže on to nebude vědět –“

„Co se děje?“ křikl kdosi.

Rigga se otočila k silnici. Jeden z jezdců zpomalil a vědma pustila rybářčiny vlasy.

Dívka se zapotácela, a jak couvala, uvolnil se z krajnice kámen a ona upadla. Když vzhlédla, jezdec je již minul. Za ním se hnal další.

„Nech tu krasavici, babo,“ zavrčel, a jak projížděl kolem, sklonil se v sedle a rozmáchl se rukou v rukavici pošité kovovými šupinami. Zasáhl Riggu z boku do hlavy. Rána stařenu otočila a ona upadla.

Rybářka zavřískla, když jí Rigga plnou vahou dopadla na stehna a obličej jí potřísnila nitka krvavé sliny. S fňukáním se odsunula po šterku a nohama odstrčila tělo stařeny. Pak se vyškrábala na kolena.

Něco z Rižina proroctví jí však uvízlo v hlavě, těžké jako kámen a ukryté před světlem. Zjistila, že z toho, co jí vědma vykládala, si nedokáže vybavit jediné slovo. Natáhla se pro Rižin vlněný šál a stařenu obrátila. Jednu stranu jejího obličeje pokrývala krev, stékala jí za ucho. Další krev měla na vrásčité bradě a rtech, oči již nevidoucí.

Rybářka se odtáhla a nemohla popadnout dech. Zoufale se rozhlížela. Zástup vojáků projel a nezůstalo po něm nic než prach a vzdalující se dusot kopyt. Rižiny tuřiny se vysypaly z pytle

a mezi rozdupanou zeleninou leželo pět lojovic. Dívce se konečně podařilo nabrat dech do plic. Utřela si nos a jala se hledat svůj koš.

„Zapomeň na svíčky,“ zamumlala divným, zastřeným hlasem. „Už jsou pryč, co? Jenom rozházené kosti. Zapomeň na to.“ Dolezla k cívkám šňůr, které se vykutálely z prasklého koše, a když promluvila znovu, hlas měla normální, mladý. „Potřebujeme šňůry. Budeme pracovat celou noc a připravíme síť. Taťka čeká. Je u dveří, vyhlíží do uličky, čeká na mě.“ Odmlčela se a po zádech jí přešel mráz. Sluneční světlo se téměř vytratilo. Ze stínů, jež se nyní rozlévaly po silnici jako voda, vycházel na tuto roční dobu nezvyklý chlad.

„A je to tady,“ zachraptěla dívka tiše hlasem, který nebyl její.

Na rameno jí dopadla ruka v měkké rukavičce a ona se přihrčila.

„Jen klid, děvče,“ řekl jakýsi muž. „Je po všem. Už se pro ni nedá nic udělat.“

Rybářka vzhlédla. Skláněl se k ní muž celý v černém, s tváří skrytou ve stínu kápě. „Ale on ji praštil,“ řekla dívka dětským hláskem. „A musíme s taťkou vázat síť –“

„Tak vstávej,“ řekl muž a rukama s dlouhými prsty ji uchopil v podpaždí. Narovnal se a bez námahy ji zvedl. Nohy v sandálech se jí klímaly nad zemí, než ji postavil.

Zahlédla druhého muže, menšího, také oděného v černém. Tento stál na silnici a zrak upíral směrem, kterým odjeli vojáci. Promluvil slabým hlasem. „Nebyl to nijak zvláštní život,“ pravil, aniž se na dívku podíval. „Malé nadání, kde skutečný dar již dávno vyschl. Á, mohla to zvládnout ještě jednou, ale teď už se to nikdy nedozvíme, co?“

Rybářka doklopýtala k Řižinu pytlí a sebrala svíčku. Když se narovнала, měla náhle v očích tvrdý výraz a pak rozvázně plivla na silnici.

Menší muž k ní prudce otočil hlavu. Vypadalo to, že pod kápí je jenom stín.

Dívka couvla. „Byl to dobrý život,“ zašeptala. „Měla ty svíčky, víte. Pět jich bylo. Pět na –“

„Nekromancii,“ přerušil ji ten menší.

Vyšší muž, jenž dosud stál vedle ní, tiše promluvil. „Vidím je, dítě. Víím, co mají znamenat.“

Druhý si odfrkl. „Čarodějka, co poskytla útočiště pěti slabým, křehkým duším. Nic velkolepého.“ Naklonil hlavu. „Už je slyším. Volají ji.“

Dívce vhrkly slzy do očí. Z toho černého kamene v její mysli jako by beze slov vyzařovalo utrpení. Otřela si líce. „Kde jste se tu vzali?“ zeptala se náhle. „Na silnici jsme vás neviděly.“

Muž vedle ní se na štěrkové krajnici pootočil. „Z druhé strany,“ odpověděl a bylo znát, že se usmívá. „Čekali jsme jako ty.“

Druhý se zahihňal. „Z druhé strany, to ano.“ Postavil se doprostřed cesty a zvedl ruce.

Dívka se prudce nadechla, jak se rychle snesla tma. Na okamžik se ozval hlasitý trhavý zvuk, pak se temnota rozplynula a rybářka překvapením vytřeštila oči.

Kolem muže na silnici sedělo sedm mohutných ohařů. Oči jim žlutě zářily a všichni hleděli stejným směrem jako muž.

Zaslechla ho, jak syčí: „Nemůžete se dočkat, co? Tak do toho!“

Ohaři mlčky vyrazili po silnici.

Jejich pán se otočil a řekl muži vedle dívky: „Laseen teď bude něco žrát.“ A znovu se zahihňal.

„Musíš všechno pořád komplikovat?“ zeptal se otráveně druhý.

Menší ztuhl. „Už jsou na dohled kolony.“ Naklonil hlavu. Zepředu se ozvalo říčení koní. Povzdechl si. „Už ses konečně rozhodl, Koti-lione?“

Druhý pobaveně zabručel. „To, že jsi použil mé jméno, Ammanasi, znamená, že jsi to právě rozhodl za mě. Teď ji tu těžko můžeme nechat, vid’?“

„Ovšemže můžeme, starý brachu. Jenom nebude dýchat.“

Kotilion se opět podíval na děvče. „Ne,“ hlesl tiše, „bude to v pořádku.“

Rybářka se kousala do rtu. Stále svírala Rižinu svíčku v ruce, couv-la a s děsem v očích se dívala z jednoho na druhého.

„Škoda,“ utrousil Ammanas.

Kotilion zřejmě pod kápí kývl, pak si odkašlal a řekl: „Bude to chtít čas.“

Ammanas odpovídal dost pobaveně. „A máme čas? Skutečná pomsta vyžaduje pomalé, opatrné sledování oběti. Nezapomněl jsi na to, jak nám kdysi ublížila? Laseen už se teď musí zády opírat o zeď. Bez naší pomoci by mohla padnout. A kde by v tom bylo zadostiučinění?“

Kotilionova odpověď byla chladná a strohá. „Tys císařovnu vždycky podceňoval. Proto jsme se dostali tam, kde jsme teď... Ne.“ Ukázal na rybářku. „Tuhle budeme potřebovat. Laseen vyvolala hněv Měsíčního Kamene, a to je tedy rozhodně sršňí hnízdo. Načasování je dokonalé.“

Přes řehtání koní se slabě ozýval křik lidí a ten zvuk dívku bodal u srdce. Zalétla pohledem k nehybnému tělu stařeny u cesty a pak zpátky k Ammanasovi, který mezitím došel až k ní. Chtěla utéct, ale nohy jí zeslábly, jen se jí bezmocně trásly. Ammanas si ji zřejmě prohlížel, i když stín pod kápí zůstával neproniknutelný.

„Rybářka?“ zeptal se laskavě.

Kývla.

„Máš jméno?“

„Dost!“ zavrčel Kotilion. „Není to nějaká myš ve tvé tlapě, Ammanasi. Kromě toho jsem si ji vybral já, a tak jí vyberu i jméno.“

Ammanas couvl. „Škoda,“ posteskl si znovu.

Dívka úpěnlivě zvedla ruce. „Prosím,“ obrátila se na Kotiliona, „nic jsem neudělala! Můj táta je chudý člověk, ale zaplatí vám, co bude moct. Potřebuje mě i ty šňůry – čeká na mě!“ Náhle měla mokro mezi nohama a rychle se posadila na zem. „Nic jsem neudělala!“ Zastyděla se a položila ruce do klína. „Prosím.“

„Už nemůžu nic dělat, dítě,“ prohlásil Kotilion. „Nakonec, znáš přece naše jména.“

„V životě jsem je neslyšela!“ vykřikla.

Muž si povzdechl. „S tím, co se právě děje na silnici, tě budou vyslyšet. Drsně. A mezi nimi budou ti, kdo nás znají.“

„Víš, holka,“ připojil se Ammanas a potlačil zahihňání, „my tady nemáme být. Jsou jména a jména.“ Otočil se na Kotiliona a pronesl hlasem, z něhož čísel mráz: „Musíme to vyřídit i s jejím otcem. Mí ohaři?“

„Ne,“ zarazil ho Kotilion. „Necháme ho naživu.“

„Tak jak?“

„Myslím, že chamtivost bude stačit, jakmile přepíšeme list.“ Cynicky pokračoval: „Nutná kouzla určitě zvládneš, nebo ne?“

Ammanas se zahihňal. „Střez se stínů, jež dary přinášejí.“

Kotilion se znovu obrátil k dívce a zvedl ruce. Stíny, skrývající jeho tvář, mu náhle splynuly podél těla.

Promluvil Ammanas a rybářka měla dojem, že jeho slova přicházejí z veliké dálky. „Je ideální. Císařovna nikdy nedokáže vystopovat její původ, ani ji to nenapadne.“ Zvedl hlas. „Není to tak špatné, holka, být pěšcem boha.“

„Pobízet a tahat,“ vyhrkla rybářka.

Kotilion její podivná poznámka zarazila, pak ale jen pokrčil rameny. Stíny zavířily a pohltily dívku. Pod jejich chladným dotekem se jí mysl propadla do temnoty. Posledním prchavým pocitem vnímala lojovici v pravé ruce a to, jak jí lůj protéká mezi prsty sevřené pěsti.

Kapitán si poposedl v sedle a mrkl na ženu jedoucí po jeho boku. „Uzavřeli jsme silnici po obou stranách, pobočnice. Místní dopravu jsme převedli do vnitrozemí. Zatím se ta zpráva nerozšířila.“ Otřel si pot z čela a zamrkal. V horku mu vlněná čapka pod přílbou rozedřela čelo do krve.

„Něco není v pořádku, kapitáne?“

Zavrtěl hlavou a přimhouřenýma očima se zadíval na silnici. „Volná přílba. Když jsem ji měl naposledy, měl jsem víc vlasů.“

Císařovna pobočnice neodpověděla.

V dopoledním slunci prašný bílý povrch silnice oslepoval. Kapitánovi se po těle řinul pot a do kroužkového závěsu vzadu na přílbě se mu neustále chytaly vlasy. Bedra ho bolela už teď. Byla tomu již pěkná řádka let, co naposledy jezdil na koni, a vracelo se mu to pomalu. Pokaždé, když se setkal se sedlem, křuplo mu v kříži.

Už to bylo dávno, co mu něčí titul naposledy narovnal páteř, ale tohle byla císařovna pobočnice, Laseenina osobní služebnice, prodloužená ruka její císařské vůle. Poslední, po čem kapitán toužil, bylo ukazovat své utrpení téhle mladé, nebezpečné ženě.

Před nimi začala silnice dlouze a klikatě stoupat do svahu. Zleva vál slaný vítr a hvízdal mezi pučícími stromy lemujícími levou stranu silnice. Odpoledne bude vítr horký, jako by foukal přímo z pece, a ponese v sobě pach nánosů bahna kolem ústí řeky. A sluneční žár přinese ještě něco jiného. Kapitán doufal, že tou dobou bude hezky zpátky v Kan.

Snažil se nemyslet na místo, kam měli namířeno. Nechá to na pobočnici. Za léta služby říši toho viděl dost, aby věděl, kdy si má všechno nechat pěkně pro sebe. Tohle byla jedna z těch chvil.

„Sloužíte už dlouho, kapitáne?“ ozvala se pobočnice.

„Ano,“ zavrčel.

Žena chvíli čekala, pak se zeptala: „Jak dlouho?“

Zaváhal. „Třináct let, pobočnice.“

„Takže jste bojoval ještě za císaře.“

„Ano.“

„A přežil jste čistky.“

Kapitán po ní loupal okem. Pokud si toho všimla, nedala to najevo a oči dál upírala na silnici. V sedle se zlehka pohupovala a dlouhý meč měla pověšený vysoko pod levou rukou – připravený k jezdecké bitvě. Vlasy měla buď ostříhané nakrátko, nebo stažené pod přílbou. Je docela mrštná, pomyslel si kapitán.

„Skončil jste?“ zeptala se ho. „Ptala jsem se na čistky, které císařovna Laseen nařídila po předčasné smrti svého předchůdce.“

Kapitán zatnul zuby a pohnul bradou, aby povytáhl podbradník – neměl čas se oholit a přezka ho dřela. „Ne všichni byli zabiti, pobočnice. Lidé z Itko Kan nejsou zrovna vznětliví. Tady nedošlo k žádným nepokojům a hromadným popravám, jaké postihly ostatní části říše. My jsme tu prostě seděli na zadku a vyčkávali.“

„Soudím,“ pousmála se pobočnice, „že nejste urozeného rodu, kapitáne.“

Zabručel. „Kdybych byl urozený pán, nebyl bych přežil ani tady v Itko Kan. To víme oba. Její rozkazy byly jasné, a dokonce ani kanští kašpaři se neodvážili neuposlechnout císařovnu.“ Zamračil se. „Ne, já začínal od píky, pobočnice.“

„Vaše poslední pověření?“

„Záchlumí.“

Chvíli jeli mlčky a míjeli vojáky rozestavené na silnici. Stromy nalevo ustoupily střapatému vřesu a za ním se rozkládalo moře s bílými hřebínky na vlnkách. Pobočnice promluvila znovu. „Kolik stráží jste rozmístil do té oblasti, kterou jste uzavřeli?“

„Jedenáct set,“ odpověděl.

Nato otočila hlavu a pod okrajem přílby přimhouřila oči.

Kapitán si ji prohlížel. „Ta jatka se táhnou půl lígy podél moře, pobočnice, a čtvrt lígy do vnitrozemí.“

Žena mlčela.

Blížili se k vrcholu kopce. Stálo tam dvacet vojáků a další čekali na úbočí svahu. Všichni se otočili a sledovali je.

„Připravte se, pobočnice.“

Žena si prohlížela tváře u silnice. Věděla, že tu budou bojem zakalení muži a ženy, veteráni z obléhání Li Hengu a záchlumských válek na severních planinách. Ale něco se jim vrylo do očí a zanechalo je odhalené a nechráněné. Dívali se na ni s touhou, která ji znepokojila, jako by hladověli po odpovědích. Když projížděla kolem, potlačila nutkání promluvit s nimi, nabídnout jim slova útěchy. Nemohla jim však takový dar dát, nikdy to neuměla. V tom se velmi podobala císařovně.

Zpoza vrcholku kopce byl slyšet křik racků a vran, a jak stoupali na hřeben, zesílil až do pronikavého řevu. Pobočnice si nevšímalala vojáků a pobídla koně. Kapitán ji následoval. Dojeli na hřeben a pohlédli dolů. Silnice spadala asi pětinu lígy a pak zase stoupala k ostrohu.

Zemi pokrývaly tisíce racků a vran. Vyplňovaly jámy a hemžily se mezi nízkým střapatým vřesem a hlodášem. Pod tím vířícím černobílým mořem byla zem rudá. Tu a tam byli vidět mrtví koně, spíš už jen obraná žebra, a mezi hašteřícími se ptáky se občas zalesklo železo.

Kapitán zvedl ruce, rozepnul podbradní řemínek, pomalu si sundal přilbu a položil ji na sedlovou hrušku. „Pobočnice...“

„Jmenuji se Lorn,“ pronesla žena tiše.

„Sto sedmdesát pět mužů a žen. Dvě stě deset koní. Devatenáctý pluk itkokanské osmé kavalerie.“ Na chvíli se mu stáhlo hrdlo. Podíval se na Lorn. „Mrtví.“ Jeho kůň začal jančit, jak zachytil závan větru zezdola. Kapitán prudce škulbl za otěže a zvíře se uklidnilo, jen mělo doširoka otevřené nozdry, uši přitisknuté k hlavě a svaly se mu trásly. Hřebec pobočnice se nepohnul. „Všichni měli tasené zbraně. Všichni bojovali s nepřítelem, který je napadl, ať už to byl kdokoliv. Ale mrtví jsou všichni naši.“

„Zkontroloval jste pláž?“ zeptala se Lorn s pohledem stále upřeným na silnici.

„Žádné stopy po vyloštění,“ odvětil kapitán. „Nikde žádné stopy, ani směrem na pevninu, ani směrem na moře. Jsou tu ještě další mrtví, pobočnice. Sedláci, rolníci, rybáři, poutníci na silnici. Všichni jsou roztrhaní na kusy, všude leží utrhané údy – děti, dobytek, psi.“ Náhle se odmlčel a odvrátil zrak. „Přes čtyři sta mrtvých,“ zachraptěl. „Přesná čísla nemáme.“

„Ovšem.“ V Lornině hlase se neozývalo sebemenší pohnutí. „Žádní svědkové?“

„Žádní.“

Po cestě zezdola k nim přijížděl muž skloněný nad koňský krk, jak cestou přes ta jatka na polekané zvíře mluvil. Ptáci před ním se zvedali s pronikavými protesty, a jakmile je minul, hned si zase sedali.

„Kdo je to?“ zeptala se pobočnice.

Kapitán zavrčel. „Poručík Ganoes Paran. Je u mého oddílu nový. Z Unty.“

Lorn přimhouřila oči a mladíka si prohlížela. Zastavil pod úpatím kopce, aby předal rozkazy pracovním četám, pak se v sedle narovnal a pohlédl jejich směrem. „Paran. Z rodu Paranů?“

„Ano, zlato v žilách a všechno to ostatní.“

„Zavolejte ho sem.“

Kapitán kývl a poručík pobodl koně do slabin. Vzápětí již zastavoval vedle kapitána a salutoval.

Muž i kůň byli od hlavy ke kopytu pokryti krví a kousky masa. Hladově kolem nich bzučely mouchy a vosy. Lorn ve tváři poručíka Parana neviděla nic, co by odpovídalo jeho mladému věku. Přesto to byl příjemný obličej.

„Zkontroloval jste to na druhé straně, poručíku?“ zeptal se kapitán.

Paran kývl. „Ano, pane. Pod útesem je malá rybářská vesnička. Tak tucet chalup. Ve všech jsou těla, kromě dvou. Většina bárek zřejmě kotví u mola, ale je tam jeden prázdný kůl.“

Do hovoru se vložila Lorn. „Poručíku, popište ty prázdné chalupy.“

Než odpověděl, zahnal vlezlou vosu. „Jedna je nahoře na pobřeží hned vedle stezky ze silnice. Myslíme si, že patří staré ženě, kterou jsme našli mrtvou u silnice asi půl lígy na jih odsud.“

„Proč?“

„Pobočnice, předměty v chýši patřily nějaké staré bábě. A taky měla ve zvyku hodně pálit svíčky. Vlastně lojovice. Stařena na krajnici měla pytel s tuříny a pár lojovic. Tady je i lůj drahý, víte.“

Lorn se zeptala: „Kolikrát jste to bitevní pole projel, poručíku?“

„Stačilo to, abych si zvykl, pobočnice.“ Zašklebil se.

„A ta druhá prázdná chalupa?“

„Myslíme, že tam žili muž a dívka. Stojí blízko u vody naproti tomu prázdnému kotvicímu kůlu.“

„Po nich není ani stopy?“

„Ne, pobočnice. Samozřejmě pořád ještě nacházíme těla dál od silnice a v polích.“

„Ale na pláži žádná.“

„Ne.“

Pobočnice se zamračila, věděla, že ji oba muži pozorují. „Kapitáne, jaké zbraně zabily vaše vojáky?“

Kapitán zaváhal a pak přenesl zamračený pohled na poručíka. „Prolezl jste to tady dost důkladně, Parane, tak řekněte svůj názor.“

Paranův úsměv byl stísněný. „Ano, pane. Přirozené zbraně.“

Kapitánovi se udělalo špatně od žaludku. Doufal, že se zmýlil.

„Co tím myslíte?“ chtěla vědět Lorn. „Jaké přirozené zbraně?“

„Hlavně zuby. Velmi velké a ostré zuby.“

Kapitán si odkašlal. „V Itko Kan se vlci neobjevili už sto let. V každém případě žádné mrtvoly tady –“

„Pokud to byli vlci,“ přerušil ji Paran a otočil se k údolí, „tak byli velcí jako mezci. Nejsou tu žádné stopy, pobočnice. Ani chloupek.“

„Takže vlci to nebyli,“ poznamenala Lorn.

Paran pokrčil rameny.

Pobočnice se zhluboka nadechla, zadržela dech a pomalu vydechla. „Chci vidět tu rybářskou vesnici.“

Kapitán si chtěl nasadit přílbu, ale pobočnice zavrtěla hlavou. „Poručík Paran mi bude stačit, kapitáne. Radím vám, abyste se zatím osobně ujal velení své gardy. Mrtvé je třeba odklidit co nejrychleji. Je nutné odstranit veškeré stopy po masakru.“

„Rozumím, pobočnice,“ řekl kapitán a doufal, že z jeho hlasu není příliš znát úleva.

Lorn se obrátila k mladému šlechtici. „Nuže, poručíku?“

Paran přikývl a mlasknutím pobídl koně.

Zatímco se před nimi rozprchávali ptáci, pobočnice si uvědomila, že kapitánovi závidí. Když mrchožrouti odletěli, objevil se koberec zbroje, zlámaných kostí a masa. Vzduch byl horký, dusný a ztěžklý nasládlým pachem. Viděla tu ležet vojáky, stále s přílbami a s hlavami rozdrčenými něčím, co vypadalo jako obrovské a strašlivě silné čelisti. Viděla rozervané osníře, zprohýbané štíty a odtržené končetiny. Na scénu kolem sebe se mohla dívat jen chvíli, pak upřela zrak na mys před nimi. Nedokázala pochopit rozsah vraždění. Její hřebec z nejlepšího chovu Sedmiměstí, válečný oř celá pokolení cvičený k tomu, aby byl zvyklý na krev, odvrhl svou pýchu, přestal si pyšně vykračovat a opatrně si vybíral cestu.

Lorn si uvědomila, že potřebuje rozptýlení, a hledala ho v rozhovoru. „Poručíku, už jste obdržel důstojnický patent?“

„Ne, pobočnice. Čekám, že budu převelen do hlavního města.“

Pobočnice zvedla obočí. „Aha. A jak se vám to podaří?“

Paran přimhouřil oči a stísněně se usmál. „Dá se to zařídit.“

„Chápu.“ Lorn se odmlčela. „Šlechtici nepřijímali vojenské patenty zrovna s nadšením a dlouho se drželi při zemi, nezdá se vám?“

„Od prvních dnů říše. Císař nás nijak nemiloval, zatímco císařovna Laseen se zřejmě zajímá o jiné věci.“

Lorn si mladého muže prohlédla. „Vidím, že rád riskujete, poručíku,“ prohodila. „Pokud vaše troufalost nesahá až k tomu, že byste se snažil rozčítit císařovninu pobočnici. To skutečně tolik věříte v nedotknutelnost své krve?“

„Odkdy je troufalostí říkat pravdu?“

„Vy jste opravdu mladý, vidíte?“

To Parana zjevně popíchlo. Na hladce oholené líce mu vystoupil ruměnek. „Pobočnice, posledních sedm hodin jsem se po kolena brodil v potrhaném mase a prolité krvi. Pral jsem se o mrtvé s vránami a racky – víte, co tu ti ptáci dělají? Přesně? Trhají kusy masa a perou se o ně. Tloustnou na očních bulvách, jazycích, játrech a srdcích. Ve své zběsilé chamtivosti maso rozhazují kolem sebe...“ Odmlčel se a viditelně se musel ovládnout, než se narovnal v sedle. „Už nejsem mladý, pobočnice. A co se mé troufalosti týče, upřímně řečeno, je mi to jedno. Okolo pravdy se nedá tancovat, ne tady, ne teď, ani nikdy jindy.“

Dorazili k protějšímu svahu. Nalevo vedla úzká pěšinka dolů k moři. Paran na ni ukázal a pak k ní zamířil.

Lorn ho následovala a chvíli se zamyšleně dívala na poručíkova široká záda, než si začala všimnout cesty, po níž se vydali. Stezka byla úzká a vedla po okraji srázu. Nalevo spadal útes ke skaliskům o šedesát stop níž. Byl odliv, vlny se rozbíjely o útes několik set sáhů od břehu. V puklinách a proláklínách v černém skalním podloží se držela voda a na hladině tůněk se matně zrcadlila zamračená obloha.

Projeli ohybem cesty a před nimi se rozprostírala pláž ve tvaru půlměsíce. Nad pláží u paty útesu byla široká zatravněná terasa a na ní se krčil asi tucet chýší.

Pobočnice se zadívala na moře. Bárky se opíraly o písek vedle uvazovacích kůlů. Prostor nad pláží až po hranici přílivu byl prázdný – v dohledu nebyl jediný pták.

Lorn zastavila koně. Paran se po ní po chvíli ohlédl a udělal totéž. Pozoroval ji, jak si sundává přílbu a roztrásá dlouhé kaštanové vlasy. Byly zpocené a spleené do pramínků. Poručík k ní dojel s tázavým výrazem v očích.

„Poručíku Parane, mluvil jste dobře.“ Nadechla se slanému vzduchu a pak se mu podívala do očí. „Obávám se, že jmenování do Unty nedostanete. Budete přijímat rozkazy ode mne jako důstojník přidělený k mému štábu.“

Poručík přimhouřil oči. „Co se stalo těm vojákům, pobočnice?“

Neodpověděla hned, narovнала se v sedle a zadívala se na moře v dálce. „Někdo tu byl,“ pronesla. „Čaroděj, velmi mocný. Něco se stalo a někdo se snaží odvést naši pozornost, abychom nezjistili co.“

Paran otevřel ústa. „Zabít čtyři sta lidí mělo jen odvrátit pozornost?“

„Pokud by byl ten muž a jeho dcera na rybách, tak by se byli vrátili s přílivem.“

„Ale –“

„Jejich těla nenajdete, poručíku.“

Parana to zmátlo. „Co teď?“

Podívala se na něj a otočila koně. „Vracíme se.“

„To je všechno?“ Zíral za ní, když pobídla koně nahoru do kopce, pak ji dojel. „Počkejte chvíli, pobočnice,“ požádal, když se zařadil vedle ní.

Varovně se na něj podívala.

Paran zakroutil hlavou. „Ne. Jestli jsem teď ve vašem štábu, musím vědět víc o tom, co se děje.“

Znovu si nasadila přílbici a pevně si utáhla podbradní řemínek. Dlouhé vlasy jí v ucouraných pramíncích visely přes císařskou pláštěnku. „No dobře. Jak jistě víte, poručíku, já nejsem mág –“

„Ne,“ přerušil ji Paran s nepříjemným úsměvem, „vy je jenom lovíte a zabíjíte.“

„Už mě nepřerušujte. Jak jsem říkala, já jsem prokletí čarodějů. To znamená, poručíku, že i když magii sama neprovozují, mám k ní jistý vztah. Známe se, chcete-li. Zním zákonitosti magie a vím, jak uvažují ti, kdo ji používají. Měli jsme dojít k závěru, že vraždění bylo důkladné a náhodné. Nebylo ani jedno, ani druhé, je tu jistý vzorec a my ho musíme objevit.“

Paran pomalu kývl.

„Vaším prvním úkolem, poručíku, bude zajet do tržního města – jakže se jmenuje?“

„Gerrom.“

„Ano, do Gerromu. Budou tuto rybářskou vesnici znát, protože tam se prodával úlovek. Poptáte se tam a zjistíte, jak se jmenovala rybářská rodina, kde byl otec a dcera. Dodáte mi jména a popis. Pokud se budou místní vzpírat, použijte domobranu.“

„Nebudou se vzpírat,“ prohlásil Paran. „Kanéšané spolupracují ochotně.“

Dorazili na vrchol útesu a zastavili se u silnice. Pod nimi se mezi těly kolébaly vozy. Volové bučeli a dupali zkrvavenýma nohama. Vojáci křičeli a nade vším kroužily tisíce ptáků. Z výjevu byla cítit panika. Na druhém konci stál kapitán a přilbu držel v ruce za řemínek.

Pobočnice to vše sledovala tvrdým pohledem. „Kvůli nim doufám,“ řekla, „že máte pravdu, poručíku.“

Když se kapitán díval, jak se oba jezdci blíží, něco mu prozradilo, že jeho klidné dny v Itko Kan jsou sečteny. Přilba mu ztěžkla v ruce. Zadíval se na Parana. Ten změkčilej parchant se uměl dobře narodit. *Stovka nitěk ho na každém kroku vede k nějakému teplému místečku v nějakém mírumilovném městě.*

Všiml si, že když dojeli na hřeben, Lorn si ho prohlíží. „Kapitáne, chci o něco požádat.“

Kapitán zavrčel. Požádat, to určitě. Císařovna se musí každé ráno podívat, jestli ještě má svoje střevíce, nebo jestli už je nosí tahleta. „Samozřejmě, pobočnice.“

Žena sesedla, Paran ji následoval. Poručík se tvářil bezvýrazně. Je to nadutost, nebo mu pobočnice poskytla nějakou látku k přemýšlení?

„Kapitáne,“ začala Lorn, „vím, že v Kan probíhá verbování. Berete i lidi, kteří nejsou z města?“

„Do vojska? Samozřejmě, spíš je než koho jiného. Lidi z města se musejí vzdát příliš mnoha věcí. Kromě toho se špatné zprávy dozvědí první. Většina venkovanů ani neví, že v Genabakis jde všechno z kopce. A spousta těch z města navíc moc kňourá. Můžu vědět, proč vás to zajímá?“

„Můžete.“ Lorn se zadívala na vojáky čistící silnici. „Potřebuji seznam nových rekrutů. Za poslední dva dny. Zapomeňte na ty, kteří se narodili ve městě, jen ty z venkova. A pouze ženy anebo starce.“

Kapitán znovu zavrčel. „To by měl být krátký seznam, pobočnice.“

„To doufám, kapitáne.“

„Přišla jste na to, co za tím vším stojí?“

„Nemám tušení,“ odvětila, aniž přestala sledovat činnost na silnici.

Ano, pomyslel si kapitán, a já jsem znovuzrozený císař. „Škoda,“ zamumlal.

„Ach,“ otočila se k němu pobočnice. „Poručík Paran teď patří k mému štábu. Spoléhám na to, že vyřídíte nutné papíry.“

„Jak si přejete, pobočnice. Papírování miluju.“

Tím si vysloužil lehký úsměv, který však hned zmizel. „Poručík Paran nás teď opustí.“

Kapitán se na mladého šlechtice podíval a usmál se. Tím úsměvem řekl vše. Pracovat pro pobočnici bylo jako být žízalou na háčku. Pobočnice byla háčkem a na druhém konci šňůry byla císařovna. Ať se chlapec hezky kroutí.

Paran se na okamžik zatvářil kysele. „Ano, pobočnice.“ Znovu nasedl, zasalutoval a vyjel na silnici.

Kapitán se za ním díval, jak odjíždí, a pak se zeptal: „Ještě něco, pobočnice?“

„Ano.“

Její tón ho přiměl se otočit.

„Ráda bych slyšela názor vojáka na pronikání šlechty do velitelských struktur císařské armády.“

Kapitán na ni upřel zrak. „Není to hezké, pobočnice.“

„Pokračujte.“

Kapitán se rozhovořil.

Verbovali už osm dní. Štábní seržant Aragan seděl za stolem, oči měl zarudlé, a kaprál před něj strkal dalšího spratka. Tady v Kan tedy měli štěstí. Nejlépe se rybaří v tichých vodách, říkála kanská pěst. Tady slyší jenom příběhy. A z příběhů člověku krev neteče. Když je člověk mladý, smrdí prasečí kejdou a je přesvědčený, že na celém zatraceném světě není zbraň, která by mu mohla ublížit, chce se jenom stát součástí příběhů.

Ta stará bába měla pravdu. Jako obvykle. Zdejší lidé byli ujařmení tak dlouho, že se jim to vlastně líbilo. No, pomyslel si Aragan, tady začíná osvěta.

Byl to špatný den, místní kapitán odsupěl se třemi setninami a ani nešpitl o tom, co se děje. A aby toho nebylo málo, deset minut nato dorazila z Unty Laseenina pobočnice, a aby se sem dostala, použila jednu z těch strašidelných kouzelných chodeb. Třebaže ji nikdy neviděl, už její jméno na horkém, suchém větru stačilo, aby dostal třesavku. Přemožitelka mágů, štír v císařovnině kapse.

Aragan se zamračil na psací tabulku a počkal, než si kaprál odkašle. Pak vzhlédl.

Rekrutka, stojící před ním, štábního seržanta zastihla nepřipraveného. Aragan otevřel ústa a už se připravoval spustit přísnou tirádu o tom, jak mají ty nedorostlé hnát pryč, až se za nimi bude prášit. Vzápětí však pusy zavřel, aniž se zmohl na slovo. Kanská pěst své příkazy sdělila zcela jasně: pokud budou mít obě ruce a nohy a hlavu na krku, berte je. Genabakiské tažení bylo hotová pohroma. Potřebovali čerstvá těla.

Seržant se na dívku usmál. Popisu pěsti odpovídala dokonale. Zatím. „Tak dobrá, chápeš, že se hlásíš k malazským mariňákům, jo?“

Dívka kývla, chladný zrak upírala přímo na Aragana.

Verbíř se zatvářil přísně. *Zatraceně, nemůže jí být víc než dvanáct třináct. Kdyby to byla moje dcera...*

Proč její oči vypadají tak staré? Naposledy viděl něco podobného před Mottským lesem v Genabakis – když se vláčel obdělanou zemí zasaženou pětiletým suchem a dvakrát delší válkou. Takovýto starý výraz v očích vyvolával hlad či smrt. Zamračil se. „Jak se jmenuješ, děvče?“

„Takže mě berete?“ zeptala se tiše.

Aragan kývl a náhle ho silně rozbolela hlava. „Do týdne tě přidělí k oddílu, pokud si nechceš vybrat něco sama.“

„Genabakiské tažení,“ odpověděla dívka okamžitě. „Pod velením vrchní pěsti Dujeka Jednorukého. Jednorukého houfec.“

Aragan zamrkal. „Zapíšu si to,“ řekl. „Tvé jméno, vojáku?“

„Líto. Jmenuju se Líto.“

Aragan naškrábal jméno na tabulku. „Odchod, vojáku. Kaprál ti řekne, kam máš jít.“ Vzhlédl, když už byla skoro u dveří. „A umyj si to bláto z noh.“ Chvíli pokračoval v psaní, pak se zarazil. Nepršelo už celé týdny. A bláto tady kolem bylo šedozelené, ne temně rudé. Odhodil stylus a masíroval si spánky. No, aspoň mě přestala bolet hlava.

Gerrom ležel ve vnitrozemí, půldruhé ligy po Staré kanské cestě, dopravní tepně, která se však po vybudování říšské pobřežní silnice používala jen zřídka. V těchto dnech tu převažovali pěší poutníci, většinou místní sedláci a rybáři se svým zbožím. Po jejich průchodu zůstaly pouze rozmotané a potřhané rance s oděvy, rozbité koše a pošlapaná zelenina. Opodál postávala chromá mula, poslední strážce dohlížející na odpadky vystěhování, po spěnky zabořená v rýžovém poli. Po Paranovi jen loupla okem, když projížděl kolem.

Zbytky nebyly na pohled starší než den, ovoce a listová zelenina teprve začínaly v odpoledním žáru hnit.

Jeho kůň šel pomalým krokem a Paran sledoval, jak se z prašného oparu vynořují první budovy obchodního městečka. Mezi ošuntělými domky z vepřovic nebylo vidět ani živáčka, žádný pes nezaštěkal výzvu a jediný vůz v okolí se opíral o jediné zbývající kolo. Navíc ke zlověstné scéně byl vzduch nehybný, ani pták nezapíval. Paran uvolnil meč v pochvě.

Když se přiblížil k prvním domům, zastavil koně. Lidé odešli narychlo, byl to spíš panický útěk. Přesto nezahlédl žádná těla ani známky násilí, patrný byl pouze spěch, po němž tu zůstaly jasné stopy. Zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a pak mlasknutím pobídl koně do kroku. Hlavní ulice byla zároveň jedinou ulicí a končila křižovatkou ve tvaru T, za níž stála jediná patrová kamenná budova ve městě: policejní strážnice. Plechem pobité okenice byly zavřené, a těžké, vyztužené dveře také. Paran celou cestu upíral oči na strážnici. Před budovou sesedl, přivázal klisnu k zábradlí a rozhlédl se po ulici. Nikde nic. Vytáhl meč z pochvy a otočil se zpátky ke dveřím do strážnice.

Zastavil se, protože zevnitř se ozýval tichý, pravidelný zvuk, příliš tichý, než aby ho bylo slyšet z větší dálky, ale když teď stál před masivními dveřmi, slyšel melodické mumlání, z něhož se mu zježily vlasy na hlavě. Napřáhl meč, zasunul ho pod petlici. Zvedl ji a otevřel dveře.

V šeru uvnitř se zavlnil pohyb, k Paranovi se doneslo tiché pleskání a dunění spolu s odporným zápachem hniječícího masa. Ztěžka dýchal, v ústech měl sucho jako na poušti a čekal, až se mu přizpůsobí zrak.

Před sebou měl vstupní místnost strážnice, kde se cosi hemžilo a mrazivě syčelo, až z toho stydla krev v žilách. Síň byla plná černých holubů, kteří v ledovém klidu vrkali. Všude ležela lidská těla v uniformách, válela se na podlaze mezi trusem a černým peřím. Ve vzduchu visel pach potu a smrti, hustý jako mul.

Paran udělal krok dovnitř. Holubi se vrtěli, ale jinak si ho nevšímali. Žádný nezamířil k otevřeným dveřím.

Ze stínů k němu z napučených obličejů vzhlížely vyhaslé oči potažené mázdrou. Paran se zadíval na jednoho vojáka. „Dneska není zrovna nejzdravější,“ zamumlal si, „nosit tyhle uniformy.“

Kouzlem přivolání ptáci držící na posměch noční stráž. Černý humor už mě vážně nebaví. Otrásl se a prošel místností. Holubi mu jenom s vrkáním uhýbali z cesty. Dveře do kapitánovy kanceláře byly pootevřené. Škvírami v zavřených okenicích dovnitř pronikalo matné světlo. Paran vrátil meč do pochvy a vstoupil. Kapitán ještě seděl na židli a tvář měl naběhlou a plnou modřin v již vybledlých modrozelenošedých odstínech.

Paran ze stolu smetl vlhké peří a prohrabal se svitky. Listy papýru se mu pod rukama rozpadaly, na pohmat byly zetlelé a mastné.

Dokonale odstraněné stopy.

Odvrátil se, rychle vyšel ven do hřejivého světla a zavřel za sebou dveře strážnice, stejně jako to nepochybně udělali vesničané.

Temný květ magie bylo něco, co chtěl blíže zkoumat jen málokdo. A měl sklony se šířit.

Paran odvázel klisnu, ztěžka se vyhoupl do sedla a vyjel z opuštěného města. Ani jednou se neohlédl.

Mezi karmínovými šmouhami mračen na obzoru sedělo ztěžklé, nafouklé slunce. Paran se snažil udržet oči otevřené. Byl to dlouhý den. Strašný den. Okolní krajina, kdysi známá a bezpečná, se změnila v cosi jiného, v místo, kde se táhly temné proudy čar. Na noc strávenou pod širákem se v nejmenším netěšil.

Jeho kůň se plahočil dál se sklopenou hlavou a oba je pomalu halil soumrak. Řetěz unavených myšlenek Parana naváděl, aby hledal smysl v tom, co se od rána událo.

Byl vytržen ze stínu málomluvného kapitána s kyselým obličejem a kanské posádky a viděl, jak se jeho vyhlídky prudce zlepšují. Zástupce pobočnice byl takový vzestup v kariéře, jaký si před týdnem ani neuměl představit. Přes to, jaké si zvolil povolání, udělá takový úspěch na jeho otce a sestry značný dojem, nejspíš budou žasnout. Jako tolik jiných synů a dcer z urozených rodů, i on se již dávno upnul na císařskou vojenskou službu, protože dychtil po vážnosti a byl znuděn samolibými a neměnnými postoji šlechtické třídy všeobecně. Paran toužil po nějaké větší výzvě, než bylo řízení lodních nákladů vína či dohlížení na chov koní.

Nebyl mezi prvními, kteří se přihlásili, a snad proto snadno postupovali v důstojnickém výcviku a dostávali nejlepší umístěnky. Byla to prostě smůla, že skončil v Kan, kde si posádka

složená z veteránů lízala rány skoro šest let. Nezkušeného poručíka si staří mazáci příliš nevážili a urozené krve ještě méně.

Paran měl tušení, že se od jatek na silnici něco změnilo. Zvládl to lépe než řada veteránů, k čemuž mu nemalou měrou pomohl jeho kůň ze skvělého chovu. Navíc, aby jim dokázal svůj chladný, odtažitý profesionální přístup, dobrovolně se přihlásil, že povede průzkumný oddíl.

Vedl si dobře, třebaže to bylo... obtížné. Zatímco se ploužil mezi těly, někde vzadu v hlavě slyšel křik. Oči upíral na podrobnosti, nesrovnalosti – tohle tělo bylo zvláště zkroutené, tento mrtvý voják měl na obličeji nevysvětlitelný úsměv –, ale nejhorší bylo to, co udělali koním. Kolem nozder a tlam měli zaschlou pěnu – známky děsu – a jejich rány byly hrozné, hluboké a ničivé. Kdysi hrdí ořové byli potřísněni žlučí a trusem a vše pokrýval lesklý koberec krve a kousků rudého masa. Kvůli těm koním se málem rozplakal.

Neklidně si poposedl v sedle a dlaně na zdobené hrušce mu zvlhly studeným potem. Po celou dobu se zuby nehty držel svého odhodlání, ale když se v duchu vrátil k té hrůzně scéně, měl pocit, jako by se něco v jeho duši, co bylo vždy pevné a rozumné, zadržovalo, cukalo a ohrožovalo jeho duševní rovnováhu. Lehké opovržení, které dával najevo veteránům ze svého oddílu, když bezmocně klečeli na silnici a nasucho dávili, se mu vrátilo s démonickým zabarvením. Na ger-romské strážnici ho to zasáhlo jako ozvěna, jako opožděná rána pro již tak zraněnou a ublíženou duši, a teď to přišlo znovu, útočilo to na otupělost, díky níž se stále ještě ovládal.

Paran se s námahou narovnal. Řekl pobočnici, že jeho mládí je pryč. Řekl jí i jiné věci, neohroženě, neuváženě, beze vši opatrnosti, kterou mu vštípil otec, když přišlo na mnoho tváří říše.

Z velké dálky se mu v duchu vynořila stará slova: *Žij nenápadně*. Tenkrát to odmítl. A odmítal to stále. Nicméně pobočnice si ho všimla. Nyní ho poprvé napadlo, jestli na to má být hrdý. Ten drsný, bojem zocelený velitel, jehož před mnoha lety potkal na hradbách Posměvákovy tvrze, by Paranovi opovržlivě plivl pod nohy, kdyby teď stál před ním. Chlapec již nebyl chlapcem, stal se z něj muž. Měl ses řídit *mými slovy, synku. Jen se na sebe podívej teď*.

Klisna se náhle zastavila a zmateně zahrabala kopyty v kolejích vyježděných na silnici. Paran sáhl po zbrani a neklidně se v šeru rozhlížel. Cesta vedla mezi rýžovými políčky a nejbližší chýše rolníků byly až na hřebeni rovnoběžném se silnicí a asi sto kroků od ní. Přesto znenadání na cestě kdosi stál.

Kolem líně proletěl chladný závan vzduchu a klisna sebou trhla, přitiskla uši k hlavě a rozšířila nozdry.

Osoba – podle výšky to byl muž – byla zahalená v odstínech zelené, měla plášť s nasazenou kapucí, vybledlou halenu a plátěné kamaše zastrčené do holínek z nazeleno obarvené kůže. Na úzkém opasku měla pověšený dlouhý nůž, zbraň, již si oblíbili válečníci ze Sedmiměstí. Ruce, v odpoledním světle našedlé, se třpytily prsteny. Muž měl prsten na každém prstu nad i pod prvním kloubem a teď zvedl ruku, v níž držel hliněný džbán.

„Žízniv, poručíku?“ Hlas měl tichý, zvláště melodický.

„Chceš mi něco?“ zeptal se Paran a ruku dál držel na jílci dlouhého meče.

Muž se usmál a stáhl si kapuci. Obličej měl protáhlý, pleť světle šedou, oči tmavé a poněkud zešíklé. Vypadal na třicet, třebaže měl vlasy úplně bílé. „Pobočnice mne o laskavost požádala,“ pokračoval. „Nemůže se dočkat tvého hlášení. Mám tě doprovodit... co nejrychleji.“ Zakýval džbánem. „Leč nejdříve osvěžení. V kapsách mám schovanou skutečnou hostinu – něco mnohem lepšího, než ti může nabídnout ta zastrašená vyděšená kanská vesnice. Připoj se ke mně zde u cesty. Můžeme se zabavit hovorem a jalovým pozorováním rolníků při jejich nekonečné lopotě. Mé jméno jest Kabrňák.“

„To jméno znám,“ přiznal Paran.

„Nuže, to bys měl,“ opáčil Kabrňák. „Běda, jsem to já. Krev Tiste Andii v mých žilách proudí, bezpochyby hledajíc úniku z obyčejnějšího lidského řečiště. To má ruka vzala život untské královské linii, králi, královně, synům i dcerám.“

„A bratrancům, bratrancům z druhého kolena, třetího –“

„Zničivši tak vsutku veškeré naděje. Taková bylať má povinnost Spára s nepřekonatelnými schopnostmi. Nicméně jsi mi nezodpověděl otázku.“

„Kterou?“

„Žízniv?“

Paran zamračně sesedl. „Neříkal jsi náhodou, že pobočnice chce, abychom si pospíšili?“

„Však my si pospíšíme, poručíku, jakmile svůj břich naplníme a civilizovaně spolu pohovoříme.“

„Tvá pověst klade civilizovanost někam na konec seznamu tvých schopností, Spáre.“

„Jest to rys mé povahy, jehož nejvíce si cením, než pramálo příležitostí k jeho užití v těchto dnech nalézám, poručíku. Jistě mi věnuješ část svého drahocenného času, když už mám být tvým průvodcem.“

„Ať už sis s pobočnicí dohodl cokoliv, je to jen mezi vámi dvěma,“ prohlásil Paran. „Nic ti nedlužím, Kabrňáku. Kromě nepřátelství.“

Spár si dřep, vyndal z kapes pečlivě zabalené balíčky a pak dvě křišťálové číše. Vytáhl zátku ze džbánu. „Staré rány. Slyšel jsem však, že ses vydal po jiné cestě a opustil ty hloupé a pošťuchující se šlechtice.“ Nalil do číši jantarově zbarvené víno. „Nyní jsi jedno tělo s říší, poručíku. Ta ti velí a ty bez otázek posloucháš její vůli. Nejsi než malou částí svalů v tom těle. Nic víc, nic méně. Čas na staré zášti již dávno pominul. Tudíž,“ postavil džbán na zem a podal Paranovi číši, „si přijíme na nový začátek, Ganoesi Parane, poručíku a zástupce pobočnice Lorn.“

Paran číši zachmuřeně přijal.

Oba se napili.

Kabrňák se usmál a vytáhl hedvábný kapesníček, jímž si osušil rty. „Nebylo to nijak obtížné, že? Smím ti říkat zvoleným jménem?“

„Paran bude stačit. A ty? Jakým titulem se honosí spárský velitel?“

Kabrňák se opět usmál. „Spárům stále velí Laseen. Já jí pomáhám. Tedy jsem též jistým pobočníkem. Rozhodně mne smíš oslovovat mým zvoleným jménem. Já nejsem z těch, kdo si po seznámení na formality potrpí.“

Paran se posadil na rozblácenou krajnici. „Takže my jsme se už seznámili, ano?“

„Zajisté.“

„Jak se to pozná?“

„Á, nuže dobrá.“ Kabrňák se jal rozbalovat balíčky. Objevil se sýr, trhací chleba, ovoce a nějaké bobule. „Já se seznamuji jedním ze dvou způsobů. Viděl jsi druhý z nich.“

„A ten první?“

„Za těch okolností, žel, není času na patřičné představování.“

Paran si unaveně rozepnul podbradní řemínek a sundal si přilbici. „Chceš vědět, co jsem našel v Gerromu?“ zeptal se a prohrábl si černé vlasy.

Kabrňák pokrčil rameny. „Musím-li.“

„Možná bych měl počkat, až mě přijme pobočnice.“

Spár se usmál. „Začal ses učit, Parane. Vždy opatrně zacházej s informacemi, jež vlastníš. Slova jsou jako mince – vyplatí se je shromažďovat.“

„Dokud neumřeš na posteli ze zlata,“ utrousil Paran.

„Hladov? Převelmi nerad jím sám.“

Paran přijal kousek chleba. „Takže byla pobočnice opravdu netrpělivá, nebo tu jsi z nějakého jiného důvodu?“

Spár s úsměvem vstal. „Žel, čas na dvorný hovor skončil. Naše cesta se otevírá.“ Otočil se k silnici.

Paran se ohlédl a viděl, jak se na silnici rozevírá opona vzduchu a ze štěrbin se řine špinavě žluté světlo. Chodba, tajná čarodějná stezka. „Pro mistra Kápě.“ Povzdechl si a náhle ho zamrazilo. Ve světle byla vidět našedlá pěšina lemovaná po obou stranách nízkými valy a překlenutá neproniknutelným, okrově zbarveným oparem. Do portálu vletěl závan vzduchu, jako by se nadechl, a jak neviditelné proudění zvedalo prашné víry, bylo vidět, že pěšina je z popela.

„Na to si budeš muset zvyknout,“ poznamenal Kabrňák.

Paran uchopil otěže a pověsil přilbu na sedlovou hrušku. „Veď mě,“ vyzval Spára.

Ten na něj vrhl rychlý hodnotící pohled a pak vstoupil do chodby.

Paran jej následoval. Portál se za nimi zavřel a na jeho místě pokračovala do dále pěšina. Itko Kan zmizel a s ním i veškeré stopy života. Svět, do něhož vstoupili, byl pustý, jalový. Ukázalo se, že valy kolem stezky jsou také z popela, který křupal a působil kovovým dojmem.

„Vítej v Císařské chodbě,“ řekl Kabrňák s náznakem posměchu.

„Nádhera.“

„Byla silou vyrvána... tomu, co zde bylo předtím. Bylo někdy dříve dosaženo něčeho podobného? To vědí pouze bohové.“

Vykročili.

„Mám za to,“ ozval se Paran, „že na tuto chodbu si nečiní nárok žádný z bohů. Tím jste ošálili výběrčí mýta, strážce bran, hlídače neviditelných mostů a všechny ostatní, kteří prý přebývají v chodbách a slouží svým nesmrtelným pánům.“

Kabrňák zabručel. „Představuješ si chodby takto přečpané? No, víra nevědomých je vždy zábavná. Na této cestě, soudím, budeš dobrým společníkem.“

Paran zmlkl. Obzor za hromadami popela byl blízko, okrová obloha tam nejasně splývala s šedočernou zemí. Pod hauberkem Paranovi stékal pot a jeho klisna frkala.

„Pro případ, že by tě to zajímalo,“ poznamenal Kabrňák po chvíli, „je pobočnice nyní v Untě. Touto chodbou se tam dostaneme – tři sta líc pouze za několik krátkých hodin. Někteří si myslí, že říše se příliš rozrostla. Někteří si dokonce myslí, že do vzdálenějších provincií ruka císařovny Laseen nedosáhne. Jak jsi právě zjistil, Parane, něčemu takovému pouze hlupák věřit může.“

Klisna znovu zafrkala.

„Zahanbil jsem tě, že mlčíš? Omlouvám se, poručíku, že jsem tvé nevědomosti se vysmíval –“

„S takovým rizikem se budeš muset smířit,“ prohlásil Paran. Další tisíc kroků mlčení patřilo Kabrňákovi.

Ubíhající čas nebyl znát, protože se tu vůbec neměnilo světlo. Několikrát narazili na místa, kde byly hromady popela rozsypané, jako by tamtudy prolezlo cosi hodně velkého, a široké, slizké stopy vedly kamsi do šera. Na jednom takovém místě našli tmavou zatvrdlou skvrnu a v prachu ležely články řetězu jako penízky. Kabrňák místo pozorně obhlédl, zatímco Paran přihlížel zpovzdálí.

Není to tak bezpečná cesta, jak mi tvrdil. Jsou tu cizinci a nejsou zrovna přátelští.

Ani ho nepřekvapilo, když Kabrňák zrychlil. Zakrátko dorazili ke kamennému oblouku. Byl postaven zcela nedávno a Paran poznal untský čedič z císařského lomu poblíž hlavního města. Zdi jeho rodového sídla byly ze stejného šedočerného lesklého kamene. Uprostřed oblouku, vysoko nad jejich hlavami, byla vyřezána ruka s drápy svírající křišťálovou kouli: znak Malazské říše.

Za obloukem byla tma.

Paran si odkašlal. „Jsme na místě?“

Kabrňák se k němu otočil. „Na zdvořilost reaguješ nadutostí, poručíku. Zbav se své šlechtické povýšenosti.“

Paran se usmál a pokynul mu. „Jdi dál, průvodce.“

Kabrňák máchl pláštěm, prošel obloukem a zmizel.

Když Paran dovedl klisnu blíž k oblouku, začala se vzpínat a pohazovala hlavou. Snažil se ji uklidnit, ale nedařilo se mu to. Nakonec tedy nasedl, přitáhl otěže, srovnal klisnu a prudce ji pobodl ostruhami. Klisna se odrazila a skočila do prázdnoty.

Kolem vybuchla barevná světla a obklopila je. Kopyta klisny dopadla s křupnutím a na všechny strany rozhodila něco, co mohl být štěrtek. Paran klisnu zastavil a zamrkal, když si uvědomil, kde je. Ocitli se v rozlehlé místnosti, jejíž strop se třpytil tepaným zlatem, na stěnách visely koberec a po stranách stály dvě desítky ozbrojených strážů.

Klisna poplašeně uskočila a srazila Kabrňáka k zemi. Kopyta ho minula jen o píď, jak se po něm klisna ohnala. Zakřupal další štěrtek – jenže to nebyl štěrtek. Paran si uvědomil, že podlahu tvoří mozaika. Kabrňák s kletbou vyskočil, a když se zlobně zamračil na poručíka, v očích mu blýskalo.

Strážníci zřejmě uposlechli nějaký nevyslovený rozkaz a pomalu se vrátili na svá místa podél stěn. Paran odvrátil zrak od Kabrňáka. Před sebou měl stupínek, na němž stál trůn z pokroucených kostí. Na trůně seděla císařovna.

V komnatě se rozhostilo ticho, jen klisně pod nohama dál křupaly polodrahokamy. Paran s úšklebkem sesedl a ostražitě pozoroval ženu sedící na trůně.

Laseen se málo změnila od doby, kdy se k ní jedinkrát dostal tak blízko. Nenosila ozdoby, světlé vlasy měla nakrátko ostříhané, pleť namodralou a rysy nezajímavé. Upírala na něj přimhouřené hnědé oči.

Paran si upravil opasek s mečem, sepjal ruce a hluboko se uklonil. „Císařovno.“

„Vidím,“ pronesla Laseen a slova protahovala, „že ses neřídil radou, kterou ti dal ten velitel před sedmi lety.“

Paran překvapeně zamrkal.

Císařovna pokračovala. „On se ovšem také neřídil radou, kterou dostal. Ráda bych věděla, který bůh hodil vás dva na to cimbuří – nechala bych mu odsloužit mši za jeho smysl pro humor. Myslel sis, že Císařská chodba končí ve stájích, poručíku?“

„Moje klisna se zdráhala projít, císařovno.“

„Měla dobrý důvod.“

Paran se usmál. „Na rozdíl ode mne je z chovu vyhlášeného svou inteligencí. Prosím, přijměte mou pokornou omluvu.“

„Kabrňák tě doprovodí k pobočnici.“ Mávla rukou a jeden ze strážných přišel převzít otěže.

Paran se znovu uklonil a s úsměvem se obrátil na Spára.

Kabrňák ho odvedl k bočním dveřím.

„Hlupáku!“ vyštěkl, jakmile se za nimi zavřely dveře. Kráčel rychle úzkou chodbou. Paran se s ním nesnažil držet krok, takže Spár na druhém konci, kde začínalo schodiště vedoucí nahoru, musel počkat. Obličej mu ztmavl vzteky. „Co mělo znamenati to cimbuří? Ty ses s ní již setkal – kdy?“

„Jelikož se ti to nenamáhala vysvětlit, mohu se jen řídit jejím příkladem,“ odtušil Paran a zadíval se na lomené schodiště. „Takže tohle bude Západní věž. Prašná věž –“

„Až nahoru. Pobočnice na tě čeká ve svých komnatách – jiné dveře zde nejsou, tudíž nezabloudíš, jen jdi až nahoru.“

Paran kývl a vydal se do schodů.

Dveře nad schody byly dokořán. Paran na ně zaťukal a vstoupil. Pobočnice seděla na lavici na opačné straně, zády k širokému oknu. Okenice byly otevřené a dovnitř proudilo narudlé světlo vycházejícího slunce. Pobočnice se právě oblékala a Paran se rozpačitě zastavil.

„Já si na cudnost moc nepotrpím,“ prohodila. „Pojďte dál a zavřete za sebou.“

Paran poslechl. Rozhlédl se kolem sebe. Na stěnách visely vybledlé tapiserie. Kamenné dlaždice na podlaze pokrývaly vypelichané kožešiny. Nábytek – těch pár kousků – byl starý, v napanském stylu, a tudíž prostý.

Pobočnice vstala a natáhla si koženou zbroj. Vlasy se jí v načervenalém světle leskly. „Vypadáte unaveně, poručíku. Prosím, posaďte se.“

Paran si našel židli a vděčně se na ni svalil. „Stopy byly dokonale zahlazeny, pobočnice. Jediní lidé, kteří v Gerromu zůstali, nebudou právě hovorní.“

Dopnula si poslední přezku. „Pokud tam nepošleme nekromanta.“

Paran zabručel. „Příběhy o holubech – myslím, že i na tuto možnost bylo pamatováno.“

Podívala se na něj se zdviženým obočím.

„Promiňte, pobočnice. Zdá se, že zvěstovateli smrti byli... ptáci.“

„A když nahlédneme do očí mrtvých vojáků, nevidíme nic moc jiného. Holubi, říkáte?“

Paran kývl.

„Zvláštní.“ A odmlčela se.

Chvilí ji pozoroval. „Byl jsem návnada, pobočnice?“

„Ne.“

„A ten Kabrňákův včasný příchod?“

„Jen vhodná příležitost.“

Odmlčel se. Paran zavřel oči a zatočila se mu hlava. Neuvědomil si, jak moc je utahaný. Chvilí mu trvalo, než mu došlo, že na něj Lorn mluví. Otrásl se a narovnal.

Pobočnice stála před ním. „Vyspíte se později, ne teď, poručíku. Informovala jsem vás o vaší budoucnosti. Měl byste tedy dávat pozor. Dokončil jste úkol podle rozkazu. Skutečně jste dokázal, že jste velmi... odolný. Navenek jsem s vámi skončila, poručíku. Vráťte se k důstojnickému sboru tady v Untě. Následně budete povyšován a dokončíte svůj oficiální výcvik. Co se vaší služby v Itko Kan týče, nestalo se tam nic neobvyklého, rozumíte?“

„Ano.“

„Dobrá.“

„A co se tam tedy skutečně stalo, pobočnice? Přestaneme vyšetřovat? Spokojíme se s tím, že se nikdy nedozvíme, co se tam doopravdy odehrálo ani proč? Nebo mám v nevědomosti zůstat pouze já?“

„Poručíku, tuto stopu nesmíme sledovat příliš zblízka, ale sledovat ji budeme a pracovat na tom budete hlavně vy. Usoudila jsem – možná mylně –, že byste to rád dotáhl do konce a byl u toho, až nadejde vhodný čas na pomstu. Zmýlila jsem se? Možná jste již viděl dost a chcete se jen vrátit do normálního života.“

Paran zavřel oči. „Pobočnice, až přijde čas, budu tam.“

Lorn mlčela a on věděl, aniž by musel otevřít oči, že si ho prohlíží a zvažuje. Už ho to ani neznepokojovalo a nezáleželo mu na tom. Sdělil jí své přání, rozhodnutí bylo na ní.

„Budeme postupovat pomalu. Převelení bude vyřízeno za několik dní. Zatím si zajďte domů na otcovo panství. Odpočívajte.“

Otevřel oči a vstal. Když došel ke dveřím, Lorn znovu promluvila. „Poručíku, doufám, že to, co se stalo v Trůnním sále, se již nebude opakovat.“

„Myslím, že podruhé už by to nebyla taková legrace, pobočnice.“

Když dorazil ke schodům, zaslechl za sebou zakašlání. Bylo těžké si představit, že to mohlo být něco jiného.

Když vedl klisnu ulicemi Unty, cítil se uvnitř otupělý. Známa místa, hemžení, nekonečné davy, hlasy a změt jazyků, to vše Paranovi připadalo cizí, jaksi pozměněné, tedy ne to, co se dělo, ale způsob, jakým věci vnímal. Změnu tedy viděl pouze on a kvůli tomu se cítil odtržený, vyvržený.

Přesto bylo město stále stejné, výjevy, které měl před sebou, tu byly vždy, a když se díval, co se kolem něj odehrává, nic se nezměnilo.

Urozená krev měla dar udržovat svět v jistém odstupu, aby ho bylo možné pozorovat z pozice nezasažené obyčejností. Dar... a prokletí.

Teď však Paran procházel mezi lidmi bez doprovodu rodových strážů. Moc krve byla pryč, jeho jedinou ochranou byl stejnokroj, který měl na sobě. Nebyl řemeslník, ani podomní obchodník, ani kupec, nýbrž voják. Zbraň říše, a takových měla říše desítky tisíc.

Prošel Mýtnou branou a vydal se Mramorovou ulicí, kde se objevovala první kupecká sídla, odsazená od ulice a zpola zakrytá zdmi kolem dvorků. Zarostlé zahrady přidávaly zářivé barvy k jasně vymalovaným zdem, davy se ztenčily a před klenutými branami byly vidět soukromé strážce. Z rozpáleného vzduchu se vytratil zápach odpadků a hniječícího jídla, díky neviditelným kašnám se trochu ochladilo a širokou třídou se nesla vůně květin.

Vůně dětství.

Jak vedl koně hlouběji do Šlechtické čtvrti, byla sídla stále rozlehlejší. Životní prostor zaplacený historií a starodávnými mincemi. Říše se zdánlivě vytrácela, působila vzdáleným, přizemním dojmem. Tady mohly rody vysledovat svůj původ zpět přes sedm století, až ke kmenovým jezdcům, již sem dorazili z východu. V krvi a ohni, jako tomu bylo vždy, si podrobili bratrance Kaněšanů, kteří si stavěli vesnice na pobřeží. Od válečníků a jezdců přes chovatele koní k obchodníkům s vínem, pivem a sukmem. Šlechta meče se změnila ve šlechtu zlata, obchodních dohod, jemného manévrování a skryté úplatnosti v pozlacených komnatách a jasně osvětlených chodbách.

Paran si představoval, že získal postavení, které mu umožnilo kruh uzavřít, vrátil se k meči, z něhož před mnoha staletími vzešla jeho rodina, silná a divoká. A pro tuto volbu ho jeho otec odsoudil.

Došel ke známému bočnímu vchodu, vysokým dveřím v postranní zdi, vedoucím do uličky, jež by v ostatních částech města byla slušně širokou ulicí. Nestála tu žádná stráž, jen tu visela šňůra od zvonce, za níž dvakrát zatáhl.

Stál sám v uličce a čekal.

Na druhé straně klapla závora a někdo zaklel, když se dveře otvíraly na vrzajících pantech.

Před Paranem se objevil kdosi jemu naprosto neznámý. Muž byl starý, zjizvený a na sobě měl hodně spravovaný osníř, jenž mu nerovně končil u kolen. Jeho přilba připomínající hrnec byla plná špatně vyklepaných promáčeklin, nicméně dokonale vyleštěná.

Muž si Parana prohlédl od hlavy k patě vodnatýma šedýma očima a pak zavrčel: „Živá tapiserie.“

„Co prosím?“

Strážný otevřel dveře dokořán. „Samozřejmě starší, ale rysy jsou stejné. Dobrý umělec, že zachytil postoj, výraz a tak. Vítej doma, Ganoesi.“

Paran provedl klisnu úzkým průchodem mezi dvěma hospodářskými budovami sídla, nad nimiž se rýsovalo nebe.

„Neznám tě, vojáku,“ poznamenal cestou. „Ale stráže zřejmě pozorně prostudovaly můj portrét. Je z něj rohožka na podlaze strážnice, co?“

„Něco takového.“

„Jak se jmenuješ?“

„Gamet,“ odpověděl strážný, který zavřel a zamkl vrátka a vydal se za koněm. „Tvému otci sloužím poslední tři roky.“

„A předtím, Gamete?“

„Na to se neptej.“

Došli na nádvoří. Paran se zastavil a strážného si prohlédl. „Můj otec obvykle řádně prozkoumá minulost těch, kdo vstupují do jeho služeb.“

Gamet se zazubil, čímž ukázal dokonalý bílý chrup. „Á, to on se přeptal. A tady jsem. Tak to jsem asi neprovedl nic nečestného.“

„Jsi tedy veterán.“

„Převezmu koně, pane.“

Paran mu předal otěže, otočil se a rozhlédl se po dvoře. Připadal mu menší, než si pamatoval. Staříčká studna, kterou vyhloubili bezejmenní lidé, co tu žili ještě před Kaněšany, se mohla každou chvíli zbortit v hromadě prachu. Starých otesaných kamenů by se žádný řemeslník nedotkl ze strachu, že probudí duchy a ti jej proklejí. Hluboko pod samotným sídlem byly prostory ze stejných, maltou nespojených kamenů, spousta místností a tunely příliš zprohýbané, pokřivené a nerovné, než aby se daly užívat.

Po dvoře přecházeli sem tam sloužící a čeledíni. Paranova příchodu si zatím nikdo nevšiml.

Gamet si odkašlal. „Otec a matka tu nejsou.“

Paran kývl. Na venkovském sídle v Emalau se touto dobou rodila hříbata.

„Ale sestry ano,“ pokračoval Gamet. „Zařídím, aby ti pokojské vyvětraly komnatu.“

„Můj pokoj zůstal ve stavu, v jakém byl?“

Gamet se znovu zakřenil. „No, tak aby odnesly přebytečný nábytek a sudy. Skladovacích prostor je nedostatek, však víš...“

„Jako vždycky.“ Paran si povzdechl a bez dalšího slova se vydal do domu.

Hodovně síní se jasně rozléhaly Paranovy kroky, když kráčel k dlouhému jídelnímu stolu. Svým příchodem vyplašil kočky, které se okamžitě rozprchly. Rozepnul si cestovní plášť, hodil ho přes opěradlo židle, posadil se na lavici u zdi a opřel se o deštění. Zavřel oči.

Uběhlo několik minut, pak se ozval ženský hlas. „Myslela jsem, že jsi v Itko Kan.“

Otevřel oči. V čele stolu stála jeho sestra Tavore, o rok mladší než on, a ruku měla položenou na opěradle otcovy židle. Stejná tuctová osoba s tváří tvarovanou ostrými liniemi, jen narezlé vlasy měla kratší, než nosívala dřív. Byla vyšší, než když ji viděl naposledy, skoro tak vysoká jako on, už to nebylo neohrabané dítě. Prohlížela si jej pozorně, ale on z jejího výrazu nevyčetl nic.

„Převeleli mě,“ řekl.

„Sem? To bychom se doslechli.“

Aha, ano, to byste se doslechli, co? Všechno to zlomyslné klevetění mezi propojenými rodinami.

„Neplánovaně,“ přiznal, „ale přesto jsem tady. Ovšem v Untě nezůstanu. Jsem tu jen na pár dní.“

„Povýšili tě?“

Usmál se. „Je už tato investice připravená nést ovoce? Jakkoliv ne-ochotně, pořád musíme myslet na případný vliv, že ano?“

„Vedení této rodiny už nepatří k tvým povinnostem, bratře.“

„Á, takže teď je to na tobě? Otec se vzdal každodenních úkolů?“

„Postupně se jich vzdává. Zdraví už mu neslouží. Kdyby ses byl zeptal, i v Itko Kan...“

Povzdechl si. „Pořád se snažíš odčinit, co jsem udělal, Tavore? Bereš na sebe břímě mých nedostatků? Jestli si vzpomínáš, neodcházel jsem odtud zrovna po koberci z růží. V každém případě jsem vždycky předpokládal, že záležitosti domu přejdou do schopných rukou...“

Přimhouřila světlé oči, ale pýcha jí zabránila položit otázku, jež byla nasnadě.

„A jak se má Felisín?“ zeptal se Paran.

„Studuje. Ještě neví, že jsi doma. Velmi ji to potěší, ale pak ji zdrtí, že tu jsi jen na tak krátkou dobu.“

„Takže teď je tvým soupeřem ona, Tavore?“

Žena si odfrkla a otočila se. „Felisín? Ta je pro tento svět příliš měkká, bratře. Myslím, že pro každý svět. Nezměnila se. Ráda tě uvidí.“

Díval se za ní, jak škrobeně opouští síň.

Byl cítit potem – svým i koňským – a špínou a ještě něčím... *Starou krví a starým strachem.* Rozhlédl se kolem sebe. Je to tu mnohem menší, než se pamatují.

KAPITOLA DVĚ

S příchodem Morantů
se příliv obrátil.
A jako lodě v přístavu,
tak císařské moře smetlo
Svobodná města.
Válka již dvanácte roků trvala,
a přišel rok, kdy Měsíc rozbil se,
z něj náhle kus oddělil se
a kamení déšť
a hrozba černokřídla.
Dvě měst vytrvalo v boji
s malazským útokem.
Jedno pevné bylo, prapory pyšně vlály
pod mocnými noci křídly.
Druhé rozdělené –
bez ochrany vojsk,
spojenců zbavené –
To silné město první padlo. *Volání na stín*

Felisín (nar. 1146)

1163. rok spánku Ohnice (o dva roky později)

105. rok Malazské říše

9. rok vlády císařovny Laseen

SINAVÝM KOUŘEM KROUŽILI KRKAVCI a jejich skřehotání tvořilo pronikavý sbor nad křikem raněných a umírajících vojáků. V oparu nehybně visel zápach spáleného masa.

Na třetím kopci nad padlým městem Dřevnovem stála Besana. Byla sama. Kolem kouzelnice se na hromadách válely kusy zkroucené a ohořelé zbroje – chrániče holení, kyrusy, přilby a zbraně. Před hodinou tuto zbroj nosili muži a ženy, po nich tu však nyní nebylo ani stopy. Ticho v těch prázdných skořápkách znělo Besaně jako žalozpěv.

Ruce měla pevně zkřížené na prsou. Vínový plášť se stříbrným znakem, který prozrazoval, že velí kádru mágů 2. armády, měla nyní špinavý a ohořelý. V oválném obličejí, z něhož obvykle vyzařoval výraz nevinného veselí, měla vryté hluboké vrásky a proto její jindy kulaté líce vypadaly bledě a povisle.

Kolem sice bylo plno pachů a zvuků, ona však naslouchala hlubšímu tichu. Jistým způsobem vycházelo z opuštěné zbroje kolem ní a tato prázdnota byla sama o sobě obviněním. Působil tu však ještě další zdroj ticha. Kouzla, která tu dnes rozpoutali, stačila, aby se roztřepila látka mezi světy. To, co přebývalo v chodbách chaosu, bylo blízko. Besana měla pocit, že stačí, aby natáhla ruku, a mohla by se toho dotknout.

Myslela si, že už vyčerpala všechny pocity, že je pohltily hrůzy, jimiž právě prošla, když se však zadívala na těsné řady legie Černých Morantů pochodující do města, z očí s těžkými víčky jí vyšlehla mrazivá nenávist.

Spojenci. Vyžádali si svou hodinu krve. Až ta hodina uplyne, obyvatel Dřevnova, kteří přežili, bude o pár desítek tisíc méně. V dlouhé, krvavé historii sousedních národů teď dojde k vyrovnání misek na vahách odplaty. Mečem. *Šedenu, smiluj se, copak to už nestačí?*

Ve městě zuřila desítka požárů. Obléhání skončilo po třech dlouhých letech. Besana však věděla, že přijde něco horšího. Cosi se skrývalo a číhalo v tichu. A tak čekala též. Mrtví z dnešního dne si od ní zasloužili alespoň tolik – koneckonců, selhala ve všech věcech, na nichž záleželo.

Pláň pod ní pokrývala těla malazských vojáků jako zmuchlaný koberec mrtvých. Tu a tam trčely končetiny a na nich hřadovali krkavci jako mocipáni. Vojáci, kteří to vraždění přežili, omámeně přecházeli mezi těly, hledající své padlé druhy. Besana je nešťastně sledovala pohledem.

„Přicházejí,“ ozval se hlas nalevo od ní. Pomalu se otočila. Na ohořelé zbroji ležel čaroděj Pačes a na jeho vyholené lebce se odrážela šerá obloha. Kouzelná vlna ho zničila od pasu dolů.